

onze zit nog steeds zo goed als onbeweeglijk vast in het theaterdecreet.

3. Vlaanderen liet een generatie van theatermakers “verloren” gaan door hun doorstroming naar grote structuren te blokkeren. Toneelgroep Amsterdam is binnen de Nederlandse herschikking een poging om artistieke vrijheid én grote structuur te verzoenen. Is het een reëel antwoord op de vragen omtrent de betekenis van het repertoiretheater

vandaag of vangt Nederland hier enkel “zijn verloren generatie” op? Bij ons worden deze vragen zelfs nog niet gesteld.

4. Geografisch gezien biedt het Vlaamse theaterlandschap door de driehoek Antwerpen-Gent-Brussel (Brussel is bovendien nog steeds een hoofdstad waar de Vlaming zich in een strijdpositie bevindt) een grotere beweeglijkheid dan het Nederlandse. Wie in Nederland artistiek

wil doorbreken, moet het “maken” in het van groepen en projecten kriolende Amsterdam.

Zegt de Nederlander:

Weet je waarom de Vlamingen altijd glimlachen als het bliksemt?

Omdat ze denken dat er dan een foto genomen wordt.